

...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.377/2021/8-II.

A Fővárosi Ítéltábla jogi képviselő1 ügyvéd (4jogi képviselő címe.) által képviselt felperes2 (felperes címe) felperesnek, a jogi képviselő2) által képviselt Alperes1 (Cím1.) I. rendű és jogi képviselő3 ügyvéd (jogi képviselő címe1.) által képviselt Alperes2 (Cím3.) II. rendű alperesek ellen, gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2021. október 27-én meghozott 13.G.40.674/2020/44. számú ítélete ellen a felperes részéről 45. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – a 2022. február 23-án megtartott nyilvános tárgyaláson – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, míg az elsőfokú perköltség összege tekintetében akként változtatja meg, hogy a felperes 15 napon belül az I. r. alperes javára 108.000 (száznolcezer) forint + áfa, míg a II. rendű alperes javára 180.000 (száznolcvanezer) forint összegű ügyvédi költség megfizetésére köteles.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperes részére 24.000 (huszonnégyezer) forint + áfa, míg a II. rendű alperes részére 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék ítéletében a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 535.170 forint, míg a II. rendű alperesnek 651.750 forint perköltséget.

[2] A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a adós¹ (továbbiakban: adós) vezető tisztségviselője önálló képviseleti mód mellett 2014. július 17-től 2017. december 19-ig az I. rendű alperes, majd 2017. december 19-től 2019. október 8-ig bejegyzetten a II. rendű alperes volt.

Az adós és a felperesi jogelőd, az egyéb érdekelt² 2015. február 20-án szállítási keretszerződést írt alá, melyben a felperes, mint szállító vállalta, hogy az adós, mint megrendelő részére a megrendelt árut a megrendelő telephelyére szállítja. Az árut a megrendelő bizományosi értékesítési rendszer keretében értékesíti tovább az OMV töltőállomásokon, annak eredményéről minden hónap 10. napjáig elszámolást küld a felperesnek, aki a fogyaszt kiszámlázza. A kiállított számlák fizetési határideje 45 nap, a teljesítés módja banki átutalás volt.

2017. november 15-én a felek megállapodást kötöttek, mely szerint az adós elismerte, hogy az általa átvett, de a felperes tulajdonát képező, ki nem számlázott áru ellenértéke 8.917.810 forint, míg a kiszámlázott, de ki nem fizetett áruk összesített értéke 6.931.903 forint. A felek a szállítási keretszerződést akként módosították, hogy a további áruk megrendelése felfüggesztésre kerül. Rögzítették továbbá, hogy a megrendelő az általa kihelyezett valamennyi áru vonatkozásában a felperes tulajdonjogát elismeri, s hozzájárul, hogy a felperes a termékeket tételes leltár szerint vegye vissza, illetőleg saját nevében szállított árua cserélje, vagy a visszavételezett árut saját nevében kihelyezze. Az adós hozzájárult ahhoz is, hogy a kihelyezett áru fogyása alapján a töltőállomások üzemeltetője az ellenértéket közvetlenül a szállító részére fizesse, azaz a megállapodás aláírásával a felperes által szállított termékekkel kapcsolatos követelését a szállítóra engedményezte. A megállapodás aláírásával egyidejűleg a megrendelő átadni vállalta a szállító részére az általa már kiállított, de pénzügyileg még nem teljesített számlák másolatát, amely alapján a felek a számlákra vonatkozó tételes engedményezési nyilatkozatot is elkészítik. Egyidejűleg a megrendelő kötelezettséget vállalt arra is, hogy a termékek ellenértékéből be nem folyó, illetőleg a visszaszállított termékek ellenértékének összegét meghaladó, ki nem egyenlített követelést legkésőbb a megállapodás aláírásától számított 90 napon belül megfizeti.

Az I. rendű alperes az ügyvezetői tisztségéről 2017. december 19-én lemondott, vezető tisztségviselőként a II. rendű alperes került megválasztásra azzal, hogy az adós székhelye Budapestről Pápara került áthelyezésre.

A felperes a 2018. január 26-án kelt levelében felszólította az adóst, hogy a 2017. november 15. napján kelt megállapodásban foglaltakat teljesítse, és a ki nem egyenlített számlák másolatát, a számlák adatainak megjelölését tartalmazó engedményezési nyilatkozattal juttassa el a felpereshez.

[3] A Veszprémi Törvényszék Cégbírósága az adós ellen hivatalból indított törvényességi felügyeleti eljárásban egyebek mellett megállapította a cég törvénysértő működését, rögzítve, hogy bár a II. rendű alperes a 2018. március 10-én kelt nyilatkozatával lemondott a tisztségéről, melyet az alapító átvett és tudomásul vett, azonban az ügyvezető nyilvántartásból való törlése iránt nem intézkedett. A társaságot megszűntnek nyilvánító és a

kényszertörlési eljárás megindítását elrendelő végzés 2018. július 20. napján jogerőre emelkedett.

[4] Az adóssal szemben a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem benyújtásának időpontja 2018. január 23. napja, a felszámolás kezdő időpontja 2018. október 24. napja volt. A CÉL-ORG Tanácsadó Kft. felszámoló a felperes 10.336.231 forint összegű tökekövetelését d) kategóriában, a 103.400 forint regisztrációs díj igényt f) kategóriában vette nyilvántartásba.

A Fővárosi Törvényszék a 36.Fpk.198/2018/30. számú, 2020. február 14-én meghozott végzésével a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezte és megállapította, hogy adósi vagyon hiányában a felszámolási költség és hitelezői igények kielégítése nem lehetséges. A végzés indokolásában rögzítette, hogy a volt képviselő felvette a felszámolóval a kapcsolatot, részben eleget tett a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. §-ában rögzített kötelezettségeinek, illetve a volt képviselő eleget tett a felszámolást megelőző időszakban a jogszabályban előírt letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének.

A felperes a 2020. április 22. napján előterjesztett keresetében kérte, hogy a bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg, az I. és II. rendű alperesek ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel a felperes követelésének kielégítését 10.439.631 forint erejéig megghiúsították. Kérte továbbá az alperesek perköltségben való marasztalását. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beálltának időpontját 2017. szeptember 2. napjában, az általa kibocsátott 700.688 forint összegű számla fizetési határidejében jelölte meg. Hivatkozott arra, hogy a 2016. évi beszámolóból megállapíthatóan az adós 44.349.000 forint rövid lejáratú kötelezettséggel szemben 6.863.000 forint pénzeszközzel rendelkezett csupán, és az I. rendű alperes a megállapodás megkötése időpontjában már felismerte, hogy az adós likvid pénzeszközei nem fedezik a társaság kötelezettségeit, ezért állapodott meg a kihelyezett áruk visszaszállításában, illetve engedményezési szerződés előkészítésében. A megállapodásban rögzítésre került a ki nem számlázott, illetve kiszámlázott, de ki nem fizetett áruk értéke. Utalt arra, hogy a megállapodás aláírását követően 6.448.943 forint értékű árukészlet sorsa bizonytalan maradt, illetve a kiszámlázott összegből 3.887.288 forint nem térült meg. Hangsúlyozta, a megállapodás tartozáselismerésnek minősül, míg az I. rendű alperes nem adta át a kutak üzemeltetői részére kiállított számlák másolatát, azokat nem engedményezte a felperesre, illetve nem adott át hitelt érdemlő kimutatást az áruk feltalálásáról, mely alapján a felperes a kihelyezett árukészletet visszaszállíthatta vagy kiszámlázhatta volna.

[5] Az I. rendű alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Vitatta, hogy az adós 2017. szeptember 2. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, illetve, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek megfelelően látta el. Vitatta azt is, hogy a felperes követelésének kielégítését az alperesek magatartása 10.439.631 forint erejéig megghiúsította, valamint a felperes által megjelölt követelés összezszerűségét és a perköltségigény megalapozottságát.

Álláspontja szerint a felhívott törvényi tényállás bekövetkeztéhez elengedhetetlen a vagyonsökkenés bekövetkezése, azonban ilyen tényállítást a felperes nem tett, így a kereset elutasításának van helye. A felperes nem részletezte, hogy a megjelölt összeg tekintetében mely ügyvezető felelős, mekkora összeg tekintetében kéri a megállapítást, illetve azt sem jelölte meg, hogy a részösszegek tekintetében mely konkrét ügyvezetői magatartást vagy mulasztást tartja a hitelezői érdekekkel ellentétesnek. Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet felperes által megjelölt időpontját, és alappal feltételezhette, hogy a benzinkutakkal történő elszámolást követően minden követelés kiegyenlítésre kerülhet. A megállapodás alapján a felperes jogosult volt tételes leltár szerint a benzinkutakon eljárni, és a felperes javára a már eladott áruk ellenértéke is engedményezésre került. A megállapodás alapján a felperesnek a benzinkutakon tételes leltárt kellett volna felvennie, és annak alapján elszámolnia. Amennyiben ilyen nem készült, akkor a felperes olyan követelést kíván az alperesekkel szemben érvényesíteni, ami a felperes saját felróható magatartása miatt nem tudott megtérülni. Előadta továbbá, hogy személyes okok miatt mondott le az ügyvezetésről, melyet a tag tudomásul vett és új ügyvezetőt nevezett ki. A társasággal kapcsolatos dokumentumait visszaszolgáltatta, az adós felé elszámolt.

[6] A II. rendű alperes szintén a kereset elutasítását, valamint a felperes perköltség megfizetésére való kötelezését kérte. Vitatta vezetői minősége fennállásának tartamát, a beszámolókészítési kötelezettség szerinti vélelem fennállását, a felperes követelését, összecszerűségét, továbbá azt, hogy vezetői tisztsége fennállása alatt következett volna be az adós fizetéseképtelenné válása, valamint, hogy nem a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el. Vitatta továbbá a felperes perköltségigényének megalapozottságát is.

[7] A cégmásolat igazolja, miszerint 2017. december 19. napjától látta el az adós társaság ügyvezetését, míg az ügyvezetői tisztségről lemondó nyilatkozatát 2018. március 10. napján átadta az adós tulajdonosának, amit bejelentett az illetékes cégbíróság felé is. Lemondásával, 2018. március 10. napján ügyvezetői tisztsége megszűnt, így nem állhatott fenn kötelezettsége 2018 májusában a beszámoló készítését és benyújtását illetően, ezért vele szemben nem áll fenn a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti vélelem. Lemondását követően érdemi ráhatása a társaság működésére nem volt, míg a felszámoló megkeresésére a részére korlátozottan rendelkezésre álló dokumentumokat átadta. Kiemelte, a bizonyítási kötelezettség a felperest terheli.

[8] A törvényszék döntése indokolásában megállapította, hogy a kereset nem alapos. A Cstv. 33/A. § (1) és (4) bekezdéseinek a felhívását követően rögzítette, a felperes az adós felszámolási eljárásában hitelezőnek minősül, így keresetösségi joga fennáll, illetve az I. és II. rendű alperesek az adós vezető tisztségviselői voltak, így érdemben vizsgálta felelősségük fennállását a felperes felé.

A felperes által hivatkozott Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak fennállást illetően – mely szerint a bizonyítási teher adott esetben a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettség teljesülése hiányában megfordul –, megállapította, hogy sem az I., sem a II. rendű alperes nem volt már az adós ügyvezetője a felszámolás kezdetekor lemondásuk okán. Tényként állapította meg, hogy az iratok átadása a felszámoló részére nem valósult meg, mert

a társaság törvénysértő módon működött, vezető tisztségviselője a II. rendű alperes lemondása után nem volt, a lemondást a társaság tagja elfogadta, de ennek ellenére nem gondoskodott vezető tisztségviselő kinevezéséről és a jogszerű működés helyreállításáról. A II. rendű alperes a rendelkezésére álló iratokat a felszámoló rendelkezésére bocsátotta. Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontja szerinti kötelezettség az alperesek terhére nem róható, azt a tényt pedig, hogy a felszámolás elrendelése időpontjában sem az I., sem a II. rendű alperes már nem volt vezető tisztségviselő, a felperes nem tudta vitatni. Ezért valamennyi tényállási elem bizonyítása a felperest terhelte.

Erre figyelemmel a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az alperesek az ügyvezetői feladataikat nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el, és ezzel ok-okozati összefüggésben a 10.439.631 forint erejéig a hitelező követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították.

[9] A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját a felperes 2017. szeptember 2. napjában jelölte meg, azonban ez a Cstv. 27. § (2) bekezdés a) pontja szerint megjelölt fizetéseképtelenség időpontja, míg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet mindig korábbi, mint a fizetéseképtelenség bekövetkezte. E körben megállapította, a felperes csatolta az adós 2018. január 1. és 2018. október 29. napja közötti tevékenységzáró mérlegét, amelyből megállapítható, hogy 2017-ben a forgóeszközök értékét a rövid lejáratú kötelezettségek összege már meghaladta, a likviditási mutató 1 érték alatt volt. A társaság pénzeszköze nulla forint volt, forgóeszközei között csak követelések találhatók, így 2017. december 31. napján már biztosan fennállt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, azaz a II. rendű alperes vezető tisztségviselői tevékenysége alatt már biztosan fennállt. Megjegyezte, hogy 2017. november 15-én kötött megállapodást a felperes és az adós, majd az I. rendű alperes ügyvezetői tevékenysége 2017. december 19. napján megszűnt. Valószínű, hogy az ügyvezetői tevékenység megszűnése időpontjában az adós fenyegető fizetéseképtelensége már fennállhatott. A törvényszék az időpont vizsgálata körében, a rendelkezésre álló peradatok alapján azt állapította meg, hogy bizonyított az is, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt már 2017. szeptember 2-án is.

A felperesnek kellett továbbá bizonyítania, hogy az I. és a II. rendű alperes valamely konkrét magatartása vagy mulasztása nem a hitelezők érdekét szolgálta, és ebből következően a hitelezők követelésének kielégítése más okból megghiúsulhatott. E körben a törvényszék rögzítette, a felperes a keresetében „más okot” megvalósító mulasztásként a Cstv. 31. § (1) bekezdésében írt átadási kötelezettség elmulasztását jelölte meg, azonban nem tett valódi tényelőadást és elmulasztotta az erre vonatkozó tények valószínűsítését is. Nem állapítható meg, hogy mely alperesi kötelezettség elmulasztása miatt eredményezte a hitelezői követelés más okból való megghiúsulását.

A felperes az eljárás során alperesi magatartásként arra hivatkozott, hogy a termékek visszaszállításakor az egyes töltőkutakon nem volt elérhető adat arra vonatkozóan, hogy egyes termékekből hány darabnak kell lennie, így az alperesek elmulasztották az adós nyilvántartásainak vezetését, illetve nem gondoskodtak egy átlátható nyilvántartás vezetéséről. Ezzel szemben a 2017. november 15-én kelt megállapodás azt tartalmazta, hogy a szerződés aláírásával egyidejűleg az adós átadja a felperes részére az általa már kiállított, de

pénzügyileg nem teljesített számlák másolatát, amely alapján a felek a számlákra vonatkozó tételes engedményezési nyilatkozatot is elkészítik. Ebből következően a felperes minden adattal rendelkezett ahhoz, hogy visszavegye az árukat a töltőkutakról, és az adós hozzájárult ahhoz is, hogy a felperes javára a fogyasztás közvetlenül kiegyenlíthető legyen a töltőkutak üzemeltetői által. A felperes előadása szerint ő maga nem lépett fel engedményesként, így nem bizonyított olyan magatartás, mellyel az alperesek a felperes kielégítését megghiúsították volna, mint ahogy az sem, hogy az I. rendű alperes vezető tisztségviselői tevékenysége alatt nem rendelkezett az adós megfelelő készletnyilvántartással, illetve a nyilvántartást nem megfelelően vezette. E körben a tanúk előadásai nem szolgáltattak érdemi bizonyítékot. Tényként állapította meg ugyanakkor, hogy a II. rendű alperes és tanú⁴ más gazdasági társaságok vonatkozásában a benzinkutakon a leltárt elvégezték és elszámoltak a társasággal, amit csak akkor tudtak megtenni, ha volt az adósnak nyilvántartása és ahhoz hozzá is tudott férni. A II. rendű alperes tehát abban az időben, míg az adós képviselőjében vezető tisztségviselőként és a hitelezők érdekében eljáró, előadása szerint minden adattal, irattal rendelkezett, ami a munkája elvégzéséhez szükséges volt.

A fentiek alapján ezért a törvényi tényállási elemek közül hiányzik az, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte utáni alperesi magatartás folytán, ezzel ok-okozati összefüggésben más ok miatt a hitelezői követelések kielégítése megghiúsult.

A törvényszék a pervesztes felperest kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint – figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (6) bekezdésre – a Pp. 81. § alapján költségjegyzéken felszámított ügyvédi munkadíj megfizetésére.

[10] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy az alperesek a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel a felperes hitelező követelésének kielégítését 10.439.631 forint erejéig megghiúsították, továbbá kérte az alperesek kötelezését az első- és a másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült felperesi perköltség megfizetésére. Másodlagosan kérte az alperesek részére megítélt elsőfokú perköltség összegének 60.000-60.000 forint összegre történő mérséklését, valamint kérte a fellebbezés tárgyaláson történő elbírálását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményét részben okszerűtlenül értékelte, így a tényállás módosítása, kiegészítése szükséges, továbbá a megállapított tényekből, illetve a módosított tényállás alapján az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés levonása indokolt.

Nem vitatta, hogy a felszámolás megindításának időpontjában az alperesek már nem voltak az adós bejegyzett ügyvezetői, így a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperesek olyan magatartást vagy mulasztást tanúsítottak, amellyel ok-okozati összefüggésben a hitelezői követelések teljes mértékben való kielégítése megghiúsult. Álláspontja szerint a hitelezői igények kielégítése azért hiúsult meg, mert a társaság ügyvezetői a feladataik ellátása során nem építettek ki és nem tartottak fenn olyan nyilvántartási és ellenőrzési rendszert, amely nyomon követhetővé tette volna a kihelyezett áru sorsát, lehetővé tette volna

a követelések érvényesítését, az el nem adott áruk visszaszerzését. Ezen túlmenően az ügyvezetőktől a tisztségük megszűnése esetén elvárható, hogy a társaság iratainak őrzése, biztonságba helyezése során megtegyenek minden olyan szükséges intézkedést, ami a törvényes működés folytatásához szükséges. Hivatkozása szerint a tanúk nyilatkozata az álláspontját igazolja.

Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a megállapodás tartalmát összevetve a tanúk nyilatkozataival. E körben előadta, a megállapodás megkötését egyeztetés előzte meg, a felek képviselői külön-külön írták alá az okiratot. A megállapodás aláírásakor semmilyen okirat átadása nem történt meg annak ellenére, hogy az okirat utalást tartalmaz a ki nem egyenlített számlák átadására és az azt követő engedményezésre. Ez csak elvárás volt az adóssal szemben, az okirat nem tartalmaz elismerést az átadás megtörténtéről. A tanú vallomása szerint sem történt meg a számlák átadása, de az okirat sem tartalmaz olyan kitételt, mely szerint a számla átadása megtörtént, és azt a felperes elismerte volna.

Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy felperes minden adattal rendelkezett ahhoz, hogy visszavegye az árukat, illetve, hogy a fogyást feltáró leltárt elvégezze, ami az üzleti modell félreértésére vezethető vissza. Előadta, hogy a felperes áruját az alperes szállítólevéllel kihelyezte a kutakra, melyek üzemeltetői időközönként jelezték, hogy mennyi termék fogyott, amit az adós leszámlázott a kutak részére, a felperes pedig számlázott az adósnak. A megállapodásban szereplő számlák átadása esetén a felperes információt kapott volna arról, hogy melyik kút milyen összeggel tartozik az adósnak. Ahhoz, hogy az adóst megillető követelést a felperes érvényesítse, külön engedményezési nyilatkozatok kiállítására lett volna szükség, melyre nem került sor – az I. rendű alperes nem adta át a szükséges iratokat –, így pénzügyi követelést a felperes nem tudott érvényesíteni. A leltár készítéséhez szükség lett volna a kihelyezett, de ki nem számlázott termékek mennyiségének kimutatására. Téves, hogy a felperes minden adattal rendelkezett az áruk visszavételéhez, illetve, hogy engedményezési szerződés megkötése hiányában engedményesként jogosult volt fellépni a megállapodás alapján. Hangsúlyozta, az I. rendű alperes a megállapodás alapján a felperes érdekeinek megfelelő együttműködési kötelezettség teljesítésére vállalkozott, azonban ezen elvárásnak nem tett eleget. Megismételte, hogy nem adta át a kiszámlázott, de ki nem egyenlített számlák másolatát, nem tette lehetővé az engedményezési szerződések megkötését, illetve a ki nem számlázott áruk ellenőrizhetősége érdekében nem adott át kimutatást. Az I. rendű alperes a vállalt kötelezettségeit nem teljesítette, ügyvezetői tisztségéről lemondott.

Hangsúlyozta, a II. rendű alperes nem hivatkozhat arra, hogy az ügyvezetői tisztség ellátásához szükséges ismerettel, képesítéssel nem rendelkezik. Megjegyezte, a II. rendű alperes ügyvezetőként raktárosi feladatokat látott el, a társaság egyetlen más munkatársának a nevét nem tudta megjelölni, nem tudta megbecsülni a társaság forgalmát, nem volt tisztában a vagyoni helyzetével, nem intézett banki utalást, kifizetést. Elismerte, hogy a társaság iratait átvette az I. rendű alperestől, amit lemondásakor átadott az adós tagja részére, aki azonban ezt tagadta. Állította, hogy II. rendű alperes ügyvezetőként semmit nem tett a társaság jogszerű működésének biztosítása érdekében. Véleménye szerint a II. rendű alperes, illetve a tagot képviselő tanú2 nem tekinthető a társaság valódi ügyvezetőjének, irányítójának, azonban ez a felelősségük kimentésére nem elégséges. Az ügyvezetői tisztség megszűnése esetén az elvárható, hogy az ügyvezető nyomon követhető módon gondoskodik a társaság iratainak, vagyontárgyainak átadásáról, megőrzéséről. tanú2 nyilatkozata szerint semmilyen iratot nem

vett át, így a II. rendű alperes a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyva belenyugodott abba, hogy az iratok a társaság korábbi székhelyéről ismeretlen helyre kerüljenek.

[11] Arra az esetre, ha az ítéltábla nem osztaná az elsődleges fellebbezési kérelem körében kifejtett álláspontját, másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú perköltség mérséklésére irányult. Kifejtette, az I. rendű alperes az IM rendelet alapján kérte a felperes ügyvédi munkadíj megfizetésére való kötelezését, azonban a felszámított összeg tételeit nem részletezte. A II. rendű alperes nem csatolta az ügyvédi munkadíj alapját képező megbízási szerződést.

Előadta, az elsőfokú eljárás során az alpereseknek egy-egy írásbeli perfelvételi nyilatkozata volt a kereseti kérelemre előterjesztett ellenkérelmeket illetően, valamint a II. rendű alperes emellett egy tanúbizonyítási indítványt terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság a perfelvételi szakban négy, az érdemi szakban három tárgyalást tartott hét tárgyalási óra időtartamban.

Az IM rendelet 2. § (2) bekezdésének, valamint a 3. § (3) bekezdésének a felhívását követően úgy vélte, a kifejtett munkavégzés mértékével nem áll összhangban a megállapított ügyvédi munkadíj. Nem hagyható figyelmen kívül az eljárás tárgyának értéke és jogszabálysértő a per tárgyának értékét meghaladó, illetve azzal szinte egyező mértékben megállapítani az alperesek munkadíját. Az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség alkalmazása a joggyakorlatban a hitelezői igények érvényesítése vonatkozásában elrettentő és méltánytalan, akadályozva az egyébként is károsult gazdálkodó szervezet hatékony jogérvényesítését, így annak lényeges mérséklése indokolt.

[12] Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását, és a felperes perköltség fizetésére kötelezését kérte azzal, hogy a fellebbezési ellenkérelem elkészítésével kapcsolatban elvégzett munka idejét hat munkaórán jelölte meg.

Egyetértett azzal a megállapítással, mely szerint az eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy mely időponttól áll fenn a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, mivel több esetben a kutakkal történő elszámolás elhúzódott, míg tanúl tanú vonatkozásában továbbra is hangsúlyozta, hogy a tanú a felperesnél munkaviszonyban, tehát alá-fölé rendeltségi viszonyban áll. Megjegyezte, a felperes fellebbezésében maga sem vitatta, hogy a felszámolási eljárás megindításának időpontjában az alperesek nem voltak az adós vezetői, így a bizonyítási kötelezettség a felperest terhelte.

A felperes fellebbezésében két magatartást jelölt meg, mellyel összefüggésben a hitelezők követelésének kielégítése meghiúsulhat: az adós nyilvántartási rendszerének vélt hiányosságait és az iratórzással kapcsolatos ügyvezetői mulasztást. Az iratórzás kapcsán bizonyítást nyert, hogy az I. rendű alperes a társaság iratait átadta a II. rendű alperesnek, tehát ilyen mulasztás az I. rendű alperes terhére nem róható, de a II. rendű alperes is átadta az iratokat az adós tulajdonosának. A nyilvántartási rendszer vélt hiányosságait illetően előadta, a felperes sem okirati, sem egyéb bizonyítékot nem szolgáltatott arra vonatkozóan, hogy a nyilvántartási rendszer nem volt megfelelő, illetve, hogy az általa vélelmezett hiány az alperesek konkrét mulasztásának vagy magatartásának következménye lenne. Az elsőfokú

eljárásban a felperes nem jelölt meg olyan konkrét alperesi magatartást, amely a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősséget megalapozná.

A fellebbezésben foglaltak kapcsán utalt arra, hogy a töltőállomásokkal kötött szerződés értelmében az adós csak előre egyeztetett időpontokban jelenhetett meg az állomásokon, míg a megállapodás kifejezetten azzal a szándékkal jött létre, hogy a felperes közvetlenül tudjon szállítani a kutakra, melynek első lépése a készletleltár elkészítése lett volna. Az I. rendű alperes a leltározás feltételeit megteremtette, a leltárfelvétel a felperes feladata volt. Egyebekben fenntartotta a megállapodás létrejötte körében az elsőfokú eljárás során előadottakat.

A perköltség mérséklésére vonatkozó kérelem tekintetében előadta, a jogi képviselő részletes ellenkérelmet terjesztett elő, a hét tárgyalási napra – melyeken tanúk meghallgatására is sor került, illetve a jogi képviselő érdemi nyilatkozatot is előterjesztett – felkészült, az ügyfelével írásban, szóban több alkalommal személyesen egyeztetett, ami több tíz munkaórát ölel fel. Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárás során részletes kimutatást nyújtott be az elsőfokú bíróságnak a végzett tevékenysége kapcsán. Az első fokon megítélt perköltség a jogi képviselő valós munkavégzésének reális ellenértékét tükrözi.

[13] A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását és a felmerülő költségei megtérítését kérte azzal, hogy a fellebbezési ellenkérelem elkészítésével kapcsolatos munkaidőt öt munkaórában jelölte meg.

Úgy vélte, a fellebbezés hiányos, abból nem derül ki, hogy a felperes milyen szempontú felülbírálati jog gyakorlását kéri, így felülbírálatra alkalmatlan. Egyebekben hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet megfelelően feltárt tényeken alapul, megalapozott, jogszerű, és vitatja, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményét okszerűtlenül értékelte, továbbá, hogy a tényállás kiegészítése, módosítása szükséges.

A fellebbezésben felhozottak irrelevánsak, ugyanis a felperesnek meg kellett volna jelölnie azt az alperesnek felróható konkrét vezetői magatartást, „más okot”, amely a hitelező követelésének teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsítását okozhatta, melyre a törvényszék az anyagi pervezetés körében felhívta a felperest.

Továbbá alaptalanul állítja a felperes, hogy az ügyvezető nem hivatkozhat arra, hogy ügyvezetői tisztség ellátásához szükséges ismerettel, képesítéssel nem rendelkezik, mivel ilyenre a II. rendű alperes nem hivatkozott. A felperes a II. rendű alperes terhére rója azt is, hogy ügyvezetőként semmit nem tett a társaság jogszerű működésének biztosítása érdekében. Ezzel ellentétben az ítélet kellően alátámasztotta, hogy a II. rendű alperes a hitelezőkkel való elszámolást megkezdte, az ügyvezetői tisztsége rövid időtartama alatt a követelések kiegyenlítése érdekében megállapodásokat is kötött.

A felperes tanú9 tanúvallomására sem alapozhatja a fellebbezését, mivel a tanú a felperes munkavállalója, a felperes pernyertességéhez érdeke fűződik, nem tekinthető elfogulatlannak, de ezen túlmenően utalt a 26. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltakra, mely szerint a

tanú akként nyilatkozott, hogy már kész leltárívekkel érkeztek a töltőállomásokra, tehát a szükséges ismeretekkel a felperes is rendelkezett. Kitért arra is, hogy a megállapodásban foglaltak szerint a felperes a számlák másolatát átvette, az ezzel ellentétes tény bizonyítása a felperest terhelte. Megjegyezte, az adós szállítólevéllel vette át a termékeket a felperestől, e szállítólevelek a felperesnél is megtalálhatóak, vagyis tudomással bírt arról, hogy milyen termékek, milyen mennyiségben kerültek kiszállításra a benzinkutakra. Emiatt a felperes nem hivatkozhat arra, hogy az alperesek elmulasztották az adós nyilvántartásainak vezetését, és ezáltal nem tette lehetővé a követelések érvényesítését, az el nem adott áruk visszaszerzését.

Alapítván a perki költség mérséklésére vonatkozó másodlagos fellebbezési kérelem is, mert a felperes nem róhatja az alperesek terhére, hogy mindösszesen egy írásbeli beadványt nyújtottak be írásbeli ellenkérelemként a keresetre vonatkozóan, mivel a felperesnek a kereseten kívül egy beadványa volt. Az írásbeli előkészítést követően a bizonyítási eljárás tanúbizonyítás útján folyt, a tárgyalásokon az alperes jogi képviselője megjelent. Hangsúlyozta, a tárgyalási napok és órák száma önmagában nem mérvado, mert az ügyvédi munka már a tárgyalásra való felkészüléssel megkezdődött. Megjegyezte, adott ügy nem tartozik az egyszerű megítélésű ügyek közé.

[14] A fellebbezés a per főtárgya, az alperesek felelőssége tárgyában hozott döntés tekintetében alapítván, míg a másodlagos kérelem, az elsőfokú eljárási költség összege tekintetében csekély részben alapos.

[15] Az elsőfokú bíróság a per főtárgya tekintetében a tényállást helyesen állapította meg, és helytálló az abból levont jogkövetkeztetése is. A fellebbezésben e körben előadottak nem adnak alapot az ítélet megváltoztatására. A másodfokú bíróság teljes mértékben egyetért a törvényszék jogi álláspontjával, annak megismétlése nélkül csupán a fellebbezésben, illetve a fellebbezési ellenkérelemben írtak alapján az alábbiakat emeli ki.

[16] Mindenekelőtt a II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltak kapcsán megjegyzi az ítéltábla, a felperes fellebbezése tartalmazza a Pp. 371. § (1) bekezdésében foglalt tartalmi követelményeket, illetve megjelöli a másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkört, megfelel a Pp. 369. § (3) bekezdésében írt elvárásoknak, így felülbírálatra alkalmas.

[17] Az adott ügyben a felperes keresetében arra hivatkozott, hogy az adós társaság ügyvezetőjeként eljáró alperesek vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően, és ezzel összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat. E „más okot” abban jelölte meg, hogy az alperesek a feladataik ellátása során nem építettek ki és nem tartottak fenn olyan nyilvántartási és ellenőrzési rendszert, amely nyomon követhetővé tette volna a kihelyezett áruk sorsát, lehetővé tette volna a követelések érvényesítését, az el nem adott áruk visszaszerzését. Emellett hivatkozott arra is, hogy az alperesek nem tettek meg minden szükséges intézkedést

a tisztségük megszűnése után a társaság iratainak megőrzése, biztonságba helyezése során, ami a törvényes működés folytatásához szükséges lett volna.

[18] A felperes fellebbezésében lényegében az elsőfokú eljárás során előadottakat megismételve továbbra is a fentiekre hivatkozott, állítva, hogy a törvényszék a megállapodás tartalmát – összevetve a meghallgatott tanúk vallomásával – tévesen értékelte, és így a bizonyítás eredményét okszerűtlenül minősítve utasította el a keresetet.

[19] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban a felperesnek az e körben tett fellebbezési hivatkozása nem alapos, a felperes álláspontját a rendelkezésre álló iratok, illetve az elsőfokú eljárás során meghallgatott tanúk vallomása nem támasztja alá, a felperes és az adós társaság között 2017. november 15. napján létrejött megállapodás éppen az ellenkezőjét bizonyítja.

[20] Mint arra a törvényszék is utalt, a felek által aláírt megállapodás szerint az adós képviselőjében eljáró I. rendű alperes – egyebek mellett – hozzájárult ahhoz, hogy a felperes a tulajdonát képező termékeket tételes leltár mellett visszavegye, illetve a kihelyezett áru fogyása alapján a töltőállomások által fizetendő ellenérték közvetlenül a felperes részére kerüljön kiegyenlítésre, azaz a termékekkel kapcsolatos követeléseit a felperesre engedményezte. A megállapodás szerint a dokumentum aláírásával egyidejűleg az adós a felperes részére átadta az általa kiállított, de a töltőállomások által pénzügyileg még nem teljesített számlákat. Az okirat mind az adós, mind a felperes részéről aláírásra került, az sem az iratok átadása, sem az engedményezés vonatkozásában további feltételt nem tartalmaz.

[21] A felperes állítása szerint a megállapodásban foglaltakkal szemben sem a számlák átadása, sem az engedményezés nem történt meg, azonban az átadás hiányát, illetve a nem megfelelő nyilvántartást és az ellenőrzés hiányát bizonyítani nem tudta. Ezt ugyanis a meghallgatott tanú vallomása – aki egyébként a felperes alkalmazottja – sem támasztotta alá, sőt a tanú kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a leltározás megtörtént és a töltőállomásokra már kész leltárívekkel érkeztek meg (26. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal 1. bekezdés). Ezáltal mind a hivatkozott megállapodásból, mind a tanúvallomásból az következik, hogy a felperesnek rendelkeznie kellett a leltár elkészítéséhez és az áruk visszavételezéséhez szükséges adatokkal, nyilvántartással. Az a tény pedig, hogy a felperes a megállapodásban foglaltak ellenére nem lépett fel a töltőállomásokkal szemben a követelése érvényesítése érdekében, nem eshet sem az I. rendű, sem a II. rendű alperes terhére.

[22] Nem osztotta a másodfokú bíróság a felperesnek azt a hivatkozását sem, mely szerint az alperes ügyvezetők az e tisztségük megszűnése után nem tettek meg mindent szükséges intézkedést a társaság iratainak megőrzése, biztonságba helyezése iránt, ami alapot szolgál a felelősségük megállapítására.

[23] Tényként állapítható meg, hogy az adós társaság felszámolási eljárása egyszerűsített szabályok szerint fejeződött be, mely eljárás során – bár a II. rendű alperes már nem volt az adós vezető tisztségviselője – a rendelkezésére álló iratokat átadta a felszámolónak, míg a felszámolást megelőző időszakban az ügyvezető a jogszabályban előírt beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének eleget tett. Erre figyelemmel – amit a felperes sem vont kétségbe – az adott eljárásban a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási szabály sem alkalmazható, vagyis a felhívott tényállási elemek megvalósulását a felperesnek kell bizonyítani.

[24] Az iratok megőrzése és biztonságba helyezése körében felhozott felperesi tényállítást illetően az állapítható meg, hogy az alperesek az adós iratainak elhelyezése és megőrzése érdekében kellő gondossággal jártak el. Lemondásuk után gondoskodtak az iratok átadásáról az új ügyvezető, illetve az adós tagja részére, ezzel ellentétes tény a felperes bizonyítani nem tudott.

Ezt támasztja alá az I. rendű alperesnek az elsőfokú eljárás során tett vallomása, miszerint az ügyvezetői tisztségéről történt lemondását követően az adós társaság iratait átadta a következő, a II. rendű alperes részére (20. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal.). II. rendű alperes ezt aényt szintén az elsőfokú eljárás során tett vallomásában elismerte (21. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal), és nyilatkozott, hogy a lemondását követően az iratokat továbbadta az adós egyszemélyes tagjának, aki ezt a 2021. február 11. napán kelt nyilatkozatában megerősítette. Az, hogy a II. rendű alperes lemondása után az adós tagja az iratok megőrzése érdekében milyen intézkedéseket tett, vagy mulasztott el, nem szolgálhat alapul az alperesek felelősségének megállapítására, míg a felperesi állítással szemben olyan nyilatkozat nem áll a bíróság rendelkezésére, mely szerint a tag tagadta volna az iratok átvételét.

[25] Nem foghat helyt az a fellebbezési hivatkozás sem, mely szerint a II. rendű alperes az ügyvezetői tisztség ellátáshoz szükséges ismerettel, képesítéssel nem rendelkezett, ugyanis erre a II. rendű alperes nem hivatkozott. A rendelkezésre álló adatok pedig nem támasztják alá, hogy nem a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el – az ügyvezetői tisztségéről való lemondása e körben nem értékelhető –, ugyanis azt, hogy a rövid ideig tartó ügyvezetése alatt a hitelezők érdekében járt el, a 2018. március 8. napján más hitelezővel aláírt engedményezési megállapodás igazolja.

[26] A fentiek alapján ezért a törvényszék helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem bizonyított olyan tevőleges vagy mulasztásban megnyilvánuló alperesi magatartást, amely hozzájárult a követelése teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsulásához. A felperesnek ugyanis a töltőállomásokon kihelyezett áruk visszavételéhez, illetve az engedményezés alapján a követelés érvényesítéséhez szükséges adatok a rendelkezésére álltak, de nem nyert bizonyítást az sem, hogy a társaság iratainak biztonságba helyezése iránt alperesek a tisztségük megszűnését követően nem tettek meg minden szükséges intézkedést.

[27] Csekély részben alapos a felperes másodlagos fellebbezési kérelme, melyben az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség összegének a mérséklését kérte mindkét alperes vonatkozásában arra hivatkozással, hogy a megállapított perköltség összege nem áll összhangban a kifejtett munkavégzés mértékével, és állította, hogy a perköltség megállapítása során a per tárgyának értéke nem hagyható figyelmen kívül. Megítélése szerint az alpereseket személyenként 60.000 forint ügyvédi munkadíj illetheti meg.

[28] Mint arra a törvényszék helytállóan hivatkozott, a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében a pernyertes fél költségét a peresztes fél téríti meg, így alappal kötelezte a kereset elutasítása okán a felperest az alperesek eljárásával felmerült perköltség megfizetésére. A felperest terhelő perköltség összegét a törvényszék a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (helyesen: 3. §) (6) bekezdésében foglaltak és a Pp. 81. §-a alapján állapította meg.

[29] A Pp. 81. § (1) bekezdése szerint a fél a perköltsége megtérítését annak felszámításával kérheti, míg a 82. § (3) bekezdése kimondja, hogy a bíróság a perköltség összegét a felszámítás és az ahhoz csatolt okiratok alapulvételével határozza meg. A felszámítani elmulasztott vagy felszámítottnál magasabb összegű költséget a fél javára nem lehet figyelembe venni.

[30] A hivatkozott IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

[31] A kialakult bírói gyakorlat szerint a felszámított perköltségről való döntés keretében az ügyvédi munkadíj összegének megállapítása során a bíróságnak leginkább az alábbi tényezőkre kell figyelemmel lennie: a per tárgyának értékére, a jogvita bonyolultságára, a képviseleti munka szakmai nehézségére, az előkészítő munkára, a beadványok számára, terjedelmére, időigényére, az ügyvédi munkának a célszerű pervitelben, az ügy lényegre törő és észszerű időn belül történő elbírálásában való közrehatására, valamint a hasonló ügyekben kialakult, általában elfogadott ügyvédi munkadíj mértékére.

[32] Jelen ügyben a törvényszék a perköltség összegének meghatározásakor figyelemmel volt az alperesek által az írásbeli ellenkérelemhez csatolt költségjegyzékekben felszámított összegre, döntését azonban jogszabályhely megjelölésén kívül mással nem indokolta és nem vette figyelembe az I. rendű alperes által az eljárás során becsatolt, a korábban felszámított perköltség módosítását tartalmazó költségjegyzék nyomtatvány tartalmát. E költségjegyzéken az I. rendű alperes mindösszesen 108.000 forint + áfa összegben határozta meg a perköltségét, mellyel szemben a törvényszék a Pp. 82. § (3) bekezdésének második mondatában írt tilalmat figyelmen kívül hagyva, ítéletében az I. rendű alperes javára 535.170 forint perköltséget ítélt meg. Mivel azonban a felszámítottnál

magasabb összegű költséget a fél javára nem lehet figyelembe venni, ezért az ítéltábla az I. rendű alperes javára megítélt elsőfokú perköltséget mérsékelte, és annak összegét az elsőfokú eljárás során felszámított 108.000 forint + áfa összegben állapította meg, mely felszámított összeget a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak ítélte meg.

[33] A II. rendű alperes javára megítélt elsőfokú perköltség vonatkozásában az ítéltábla a fellebbezést annyiban találta megalapozottnak, hogy annak mértékét szintén eltúlzottnak ítélte meg, azonban ez esetben sem értett egyet a megállapítani kért összeg nagyságával.

[34] Bár a II. rendű alperes az általa benyújtott költségjegyzék nyomtatványon a díja alapjaként a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozott, azonban a jogi képviselő nem csatolta a megbízási szerződését, így ennek hiányában az a díj megállapításának alapja nem lehet. Ezért, mint arra a felperes is helytállóan hivatkozott, az ügyvédi költséget az IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapulvételével – ha a pertárgy értéke nem állapítható meg (mint a jelen felelősség megállapítására irányuló perben is), a munkadíj minden megkezdett tárgyalási óránként, valamint az ügyvédnek az eljárást megelőző és a tárgyaláson kívül végzett igazolt tevékenységéért óránként 6.000 forint, de legalább 12.000 forint –, valamint a bírói gyakorlat alapján értékelendő szempontok figyelembevételével kellett megállapítania.

[35] Ennek keretén belül a másodfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy a II. rendű alperes jogi képviselője az eljárás során hat oldalas írásbeli ellenkérelmet és 3 további beadványt terjesztett elő. Részt vett emellett 8 tárgyaláson, amelyek vonatkozásában – pusztán a tárgyaláson való részvétel okán – az elszámolható időmennyiség a tárgyalási jegyzőkönyvekből megállapíthatóan 12 óra. A beadványok közül a 6. sorszámú beadvány volt az, amelyben a jogi képviselő érdemi írásbeli nyilatkozatot tett, ez azonban annak tudható be, hogy a felperes részéről is egy érdemi beadvány készült, míg egyéb érdemi nyilatkozatait az eljárás során a tárgyalásokon szóban tette meg.

[36] Az ítéltábla a fentieket figyelembe véve a II. rendű alperest megillető ügyvédi munkadíj meghatározása során az IM rendelet 3. § (3) bekezdését alapul véve, a 3. § (6) bekezdése szerint eljárva, az elvégzett munkára, a beadványok számára, terjedelmére, az ügy nehézségére – tehát az eljárás során végzett munka terhére – figyelemmel a II. rendű alperes számára mérlegeléssel 180.000 forint összegben állapította meg az elsőfokú eljárás ügyvédi munkadíját.

[37] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, míg az I. és II. rendű alperes javára megítélt elsőfokú perköltség összege vonatkozásában akként változtatta meg, hogy az I. rendű alperes javára 108.000 forint + áfa, míg a II. rendű alperes javára 180.000 forint ügyvédi költség megfizetésére köteles a felperes.

[38] A fellebbezés a per főtárgya tekintetében nem, míg a perköltség tekintetében csekély részben vezetett eredményre, így a felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése és 383. § (5) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült költségek megfizetésére köteles. Ennek során viseli a már megfizetett, az illetékekről szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 40. § (2) bekezdés és 46. § (1) bekezdése alapján megállapított fellebbezési eljárási illetéket.

[39] Megfizetni tartozik továbbá az alperesek részére a másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költséget, melynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján – értékelve az I. rendű alperes vonatkozásában az írásbeli ellenkérelem előterjesztésére fordított munkaidőt és a tárgyaláson történt megjelenését, míg a II. rendű alperes tekintetében a fellebbezési ellenkérelem elkészítésére számított munkaórát – az I. rendű alperes vonatkozásában 24.000 forint + áfa összegben, míg a II. rendű alperes vonatkozásában 15.000 forintban állapított meg.

Budapest, 2022. február 23.

Dr. Czifra Veronika s.k. Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k. Dr. Horváth Andrea s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró